

Българитѣ мълчахъ и търпѣхъ до 893 година, 6-та отъ царуванъето на Льва VI. Най-подиръ, като не зехъ приличното удовлетвореніе отъ Византіецитѣ, Симеонъ подига силна войска, съ която той стигна безпрепятствено чакъ до предѣлитѣ на Македонія, защото мислѣше да удари на Солунъ (Селеникъ); тамъ той срѣщнахъ императорската войска подъ предводителството на Прокопа Кренига и едного арменина на имя Куртиціусъ.

Двѣтѣ войски срѣщнахъ, страшно са ударихъ. Римлянитѣ нѣколко време са бихъ доста добръ; но като изгубихъ генералитѣ си, които паднахъ мъртви на бойното поле, тѣ най-подиръ търтихъ да бѣгнѣтъ. Византіецитѣ лѣтописцы бѣлѣжатъ, че Симеонъ, като побѣдителъ, обходилъ са твърдѣ варварски съ робитѣ които му паднахъ въ рѣка: като ги водѣлъ, казватъ, въ триумфъ около своя лагерь, той заповѣдалъ да имъ отрѣжатъ носовѣтъ, че тѣй ги испратилъ въ Цариградъ. Ако и да не е измыслица туй, но то станало на онѣзи отъ робитѣ, които били родомъ българи и служѣли въ грѣцката войска. Какъто и да е, за да си отмъсти за тѣзи жестокостъ, Левъ подбудилъ Маджерытѣ (унгары) да нападнатъ отъ една страна на Симеоновата държава, когато той са готвялъ да удари отъ друга страна.

Тѣй на Симеона пренадлѣжало да са бие не само съ Византіецитѣ, но и съ Маджерытѣ, които по волята на императора Льва възлѣзохъ на неговы кораби по Дунава и зехъ да опустошаватъ брѣговетѣ на България. Въ първитѣ сбиванія българската войска не бѣше толкозъ честита, защото Симеонъ самси бѣше принуденъ да бѣга и са скри въ крѣпостъта на Силистра (Доростолъ); а Маджерытѣ тогазъ слѣдвахъ тѣхнитѣ опустошенія, като уловихъ и много робы отъ Българитѣ, които продадохъ на Императора. Въ туй критическо време българскитѣ